

”Vi i Missionsförbundet”

Med stora förväntningar kom vi, min hustru Jenny, vår son Torbjörn och jag, flyttande till Upplands Väsby mitt i sommaren 1974.

Starkast knöts förväntningarna till gemenskapen i en ny församling, därtill en församling inom ett annat samfund än det vi vant oss att tillhöra och tidvis till och med yrkesmässigt haft våra uppgifter i, som missionär respektive pastor.

Nu skulle Upplands Väsby missionsförsamling för några år bli vårt andliga hem. Vi tyckte att det skulle bli spännande, också därför att vid den där tidpunkten gränsöverskridande tendenser på ett nytt sätt börjat göra sig starkt gällande inom svensk frikyrklighet.

I den församling vi kom från, ansluten till Svenska Baptistsamfundet, hade något som då kallades associativt medlemskap börjat tillämpas: människor som hade sitt primära medlemskap i en församling inom ett annat samfund kunde behålla detta men, när de för kortare eller längre tid flyttade till en ort där det egna samfundet inte hade någon församling, vara ”associativa” medlemmar där, vilket betydde att de funktionellt sett tillhörde en församling inom ett annat samfund.

I församlingen på den plats vi kom från hade det där fungerat bra, kanske särskilt därför att man varit mån om att välkomna de associativt anslutna som ”fullvärdiga” medlemmar men samtidigt aktivt medverka till att de kunde behålla viktiga delar av kontakten med sin ursprungsförsamling och sitt samfund. Vi var positivt nyfikna på hur missionsförsamlingen i Upplands Väsby fungerade i det här avseendet.

Uppbrottsstämning

Den första kontakten fick vi i den allra sista gudstjänsten som hölls i den gamla Missionskyrkan. Där fanns en fin atmosfär av värme och välkomnande - fast församlingen befann sig i förväntansfull uppbrottsstämning, på väg till den nya kyrkan, som skulle invigas första söndagen i advent det året.

De första, positiva intrycken av församlingen bekräftades och förstärk-

Ada Larsson läser det gamla missionshuset för sista gången i oktober 1974 med pastor Sven-Olov Jernberg på trappen och församlingsmedlemmar som vittnen.

FOTO: OLLE BONNEVIER

tes undan för undan. Människor med olika samfundsbakgrund delade på ett naturligt sätt, utan att skillnaderna särskilt markerades, både gemenskapens och arbetsuppgifternas rikedom. Församlingens ordförande var t ex baptist, inte missionsförbundare, utan att någon tycktes vara förvånad över detta.

Jag hade länge varit djupt engagerad i vad som brukar kallas "fri-

Den nya kyrkan har stakats ut på tomten. Den gamla villan fick stå kvar och sammanbyggdes med kyrkan. I många år drev kommunen fritidshemmet Duvan i villan på vardagarna, medan barn- och ungdomsverksamheten höll till där på övriga tider. Den röda stugan i bakgrunden följde med i köpet.

kyrkoekumeniken" och hade erfarenheterna från vår tidigare församling med mig i bagaget.

Därför var det naturligt för mig att, först för mig själv, sedan i församlingen, småningom också i styrelsen, ställa frågan vad Upplands Väsby missionsförsamling gjorde – eller kunde tänka sig göra – för att kännas vid och visa respekt för de "associativa" medlemmarna, t ex genom att mitt i församlingen erbjuda praktiska möjligheter för dem att ekonomiskt stödja sitt ursprungssamfund.

Reaktionerna på mina frågor var genomgående positiva – om än inte särskilt aktiva. Jag hade från första början lagt märke till hur ofta uttrycket "Vi i Missionsförbundet" förekom – inte bara som identifikation utan också, om jag fattade saken rätt, som i viss mån normerande. Det kändes inte alldeles bra, särskilt som några speciella åtgärder aldrig vidtogs för att stimulera de "associativa" medlemmarnas fortsatta kontakt med "sitt" samfund.

Kunde det rent av vara så, en tanke som jag ibland haft men skamset försökt avvisa, att ekumenikens mål för den genomsnittlige missionsförbundaren, naturligtvis omedvetet, var att alla skulle bli missionsförbundare? Att de påfrestningar som skillnader i fråga om både dogmatik och kul-

En varm gemenskap har odlats i församlingen, inte minst genom församlingsläger då alla som kunnat rest bort tillsammans för att ha tid att umgås och föra angelägna samtal. Bilden är från en församlingsdag på Stensnäs 1993.

tur kan innebära enklast och bäst skulle kunna övervinnas om bara Missionsförbundets motto "Liv och frihet" togs på fullt allvar?

Ett i Kristus

Vi kom att bo i Upplands Väsby och tillhöra missionsförsamlingen där i fjorton år. Småningom insåg jag att mina så ivrigt ställda frågor redan hade fått svar - inte de teoretiska svar jag efterfrågat men praktiska svar i en varm, fungerande gemenskap och i möjlighet till samverkan för att över alla samfundsgränser förverkliga vad på församlingen ankom för att gestalta evangelium.

Det sades aldrig särskilt tydligt, om det alls sades, men gemenskapen i församlingen var ändå sådan att den bekräftade att här var inte jude eller grek, inte man eller kvinna, inte baptist eller missionsförbundare; alla är vi ett i Kristus.

Därför var och förblev missionsförsamlingen vårt självklara andliga hem så länge vi bodde kvar i Upplands Väsby.

En viktig lärdom tillägnade jag mig under de där åren: att de praktiska svaren nästan alltid är viktigare än de teoretiska. De förra gavs i missionsförsamlingen på ett övertygande sätt, som inte lämnade rum för någon undran - även om det var skraft med de senare. Därför bevarar vi med glädje och stor tacksamhet minnet av åren i Upplands Väsby i våra hjärtan.

Gemenskap eller avgränsning?

Ändå händer det att jag ibland funderar över vad den flitiga användningen av uttrycket "Vi i Missionsförbundet" egentligen står för.

Om det i huvudsak är ett sätt att uttrycka nära samhörighet i tron och förpliktande gemenskap kring angelägna missionsuppgifter må det inte bara vara hänt. Då är det också något att lyckönska till och tillönska mer av.

Men det kan också finnas en risk att "Vi i Missionsförbundet", fast få insett det och ingen väl avsett det, verkar avgränsande, uteslutande, bortstötande. Den risken förtjänar att uppmärksammas - kanske särskilt av dem som inget hellre vill än erbjuda en öppen famn, vara en generös kristen gemenskap. Som Upplands Väsby missionsförsamling till exempel.

Bo SWEDBERG